ՈՉ ՄԻԱՅ՛Ն ՀԱՑԻ՞Վ: ԱՅՈ, ԲԱՅՑ ՆԱԵՎ՝ ՀԱՑԻՎ

Ազգային շարժման ալիքը ցնցեց մարդկանց միտքն ու հոգին, արթնացրեց նրանց մեջ ննջող հոգևոր ուժերը, վերածնեց ազգային արժեքները, վերանորոգեց ժամանակների ընդհատված կապը, մեր մեջ սերմանեց մեր հայրերի ու պապերի ըմբոստ ոգին: Եվ ուստի այսօր, ավելի քան երբևէ, մենք կարիք ունենք բարության ու բարեգթության, կարեկցանքի ու փոխըմբռնման: Թերևս հենց դրանով պիտի բացատրել «Ամարաս» բարեգործական միության ծնունդը:

Ոչ միայն հացիվ՝ ասում ենք: Այսօր ավելի քան տեղին է այդ խոսքը: Սակայն ճակատագրի դառը խաղով հոգևոր հացի անհրաժեշտ պահին այսօր չի հերիքում հենց... հանապազօրյա հացը: Ոչ միայն հացիվ՝ ասում ենք, բայց այն ժամանակ, երբ կա հացը հանապազօրյա: Այսօր մենք երկուսի կարիքն էլ զգում ենք՝ և հացի, և հոգևոր հացի: Ոչ ավել, ոչ պակաս: Երկուսի կարիքն էլ հավասարապես ըզգում ենք: Ու պայքարում ենք երկու ճակատով:

Երբ կրքոտ վեճեր էինք մղում բարեգործական միության նպատակների, պրոբլեմների շուրջ, ոչ ոք չէր կարող պատկերացնել, որ այնքան մեծ դժվարություններ առաջ կգան հենց կարիքավորների օգնության հարցում: Միության կանոնադրության առաջին կետերից մեկում ընդգծված է կարիքավորներին օգնելու հույժ կարևորությունն ու առաջնահերթությունը: Կգտնվի՞ մեկը, որ համաձայն չլինի դրա հետ: Դժվար թե: Ուրեմն ինչու՞ գործնական դժվարությունների ենք հանդիպում ամեն քայլափոխի:

Նախ ասենք, թե ինչ դժվարությունների ենք դրանք: Ամենամեծ դժվարությունը դա այն կոնտինգենտի երևան հանումն էր, որ օգնության կարիք է զգում: Խոսքը կարիքավորների մասին է: Բայց ի՞նչ ասել է կարիքավոր, ի՞նչ չափանիշ պիտի կիրառվի նրանց տարբերելու համար, ո՞վ պիտի դա որոշի: Սկզբում մենք որոշեցինք օգնել գաղթականներին: Բայց շատ շուտով պարզվեց, որ գաղթական և կարիքավոր բառերը, մեղմ ասած, միշտ չեն համարժեքներ: Սովորական պայմաններում գուցե թե այդպես լիներ, բայց ինչպե՞ս կոչել մեկուկես տարի գործադուլի մեջ գտնվողներին՝ իրենց ապրուստով նրանք շա՞տ են, արդյոք, տարբերվում գաղթականներից: Մի խոսքով, ամենադժվար պրոբլեմը հենց մարդկանց այն խմբերը որոշելն էր, որոնց պիտի անհապաղ օգնենք: Անկեղծ լինենք՝ դա մեզ այնքան էլ չհաջողվեց: Դիմումների մեթոդն իրեն չարդարացրեց, որովհետև նախ՝ մենք ուժ չունեինք ստուգելու մեզ դիմողների կենսապայմանները և հետո էլ չափազանց շատ մարդիկ էին դիմել մեզ: Եվ մենք անցանք նոր մեթոդի՝ դիմել բաղկոմների օգնությանը: Վերջիններս մեզ ներկայացրին առավել կարիքավորների ցուցակները, ըստ որոնց էլ մենք սկսեցինք օգնել մարդկանց: Բայց դրանով չսահմանափակվեց մեր օգնությունը: Մենք միջոցներ տրամադրեցինք առանձին ձեռնարկությունների, որտեղ ադմինիստրացիան արհկոմիտեի հետ միասին բաժանեց այդ միջոցները: Մեր երկամսյա աշխատանքի հիմնական եզրակացությունն այն է, որ մարդկանց վիճակը սարսափելի է: Կարիքավորների թիվը սարսափելիորեն շատ է, նրանք հավասարապես նույն պայմաններն ունեն: Մինչ այդքան միջոցներ Միությունը չունի: Ահա պրոբլեմների պրոբլեմը, որ ի չիք է դարձնում մեր բոլոր ջանքերը: Նման ստիպված ընտրովի մոտեցում ենք ցուցաբերում: Այստեղից էլ՝ դժգոհությունները: Այստեղից էլ բողոքներն ու դիտողությունները (իսկ երբեմն էլ՝ հերյուրանքներ) Միության հասցեին: Ու ոչ ոք չի փորձում հասկանալ, որ Միությունն ի վիճակի չէ պահելու մի ամբողջ ժողովրդի: Բայց նաև չենք կարող մի կողմ կանգնել: Եվ օգնել ենք ինչով կարող ենք, ինչպես կարող ենք:

Այսօր ծայրահեղ է բանվորական ընտանիքների վիճակը: Դա հատկապես վերաբերում է կոշիկի ֆաբրիկայի, Ղարմետաքսկոմբինատի և մի քանի այլ ձեռնարկությունների աշխատողներին, որոնց աշխատավարձը շատ ցածր է եղել, իսկ վերջին ամիսներին էլ այն պարզապես սիմվոլիկ է: Մտել կոշիկի ֆաբրիկայի հանրակացարանը: Անհնար աղքատություն է, չքավորություն: Հավատալ չի գալիս, որ խորհրդային իշխանության յոթերորդ տասնամյակում մարդիկ այդքան վատ են ապրում: Ապրու՞մ: Ոչ, գոյություն են պահպանում: Շատերը երեխաների համար միրգ ու քաղցրավենիք չեն գնում, որպեսզի փողը հերիքի հացի համար: Շատերի փողն էլ հացի համար անգամ չի հերիքում: Մենք կարող ենք անուններ տալ, բայց դա սրբապղծություն կլիներ: Ամենասարսափելին այն է, որ տնտեսական գործադուլի պատճառով ավելանում է այդ կարգի ընտանիքների թիվը: Միջին ապահովվածություն ունեցող ընտանիքները գտնվում են չքավորության սահմանագծին և այսպես շարունակվելու դեպքում սահմանն այդ կվերանա:

Մի մեծ պրոբլեմն էլ, այո, գաղթականների պրոբլեմն է: Նրանց գերակշիռ մասը կենտրոնացված է քաղաքում: Մինչդեռ Ստեփանակերտը հնարավորություն չունի բոլորին տեղավորելու: Մենք հաճախ քննադատում ենք նրանց: Դրա համար հիմք կա, իհարկե: Նրանցից շատերը տուն-տեղ ունեն գյուղում, բայց չեն ուզում գնալ: Քաղցած մնալու վտանգն անգամ, սնանկանալու վտանգն անգամ նրանց գյուղ չի տանում: Հոգով, սովորություններով նրանք քաղաքացիացած են: Մինչդեռ եթե գնային գյուղերը, ապա և գյուղերը կշենանային, և իրենց վիճակը կբարելավվեր: Բայց չեն գնում: Սա փաստ է, իրականություն և պիտի հաշվել դրա հետ: Ու օգնել նրանց: Չէ՞ որ նրանք էլ ծանր սոցիալական ցնցումներ են տարել և հազար ու մի հոգս ունեն: Եվ հետո էլ՝ պիտի անհատական մոտեցում ունենալ: Որքան մարդ, այնքան ճակատագիր, այնքան պրոբլեմ: Նրանցից շատերը բարեկեցիկ կյանք էին վարում և հիմա հոգեպես չեն կարողանում հաշտվել նոր կյանքի հետ: Փորձենք հասկանալ նրանց: Բայց նրանք էլ պիտի մեզ հասկանան: Մենք ամենազոր չենք, մեզ համար էլ անտանելի ծանր է: Հասկանանք միմյանց: Մենք բոլորս էլ մի ժողովրդի զավակ ենք, ժողովուրդ, որ այսօր ծանր վիճակի մեջ է:

Մենք դիմում ենք բոլորին՝ աջակցել մեզ: Բարեգործությունը, հավատացեք, բարեգործական միության մենաշնորհը չէ: Բարեգործական միության ստեղծմամբ դեռ չենք դադարել բարեգործ լինելուց: Ոչ: Ուշադիր եղեք ձեր կողքինի, հարևանի, ընկերոջ հանդեպ: Անտարբերության դեպքում դիմեք մեզ: Հեքիմյան փողոցում ապրող մարդիկ վերջերս մեզ դիմեցին իրենց հարևանությամբ ապրող մարդկանց օգնելու հարցով, մարդիկ, որոնք ծանր կացության մեջ են, բայց ոչ ոքի չեն դիմում: Այո, սա էլ պրոբլեմ է: Կարիքավորներից ոմանք մեզ չեն դիմում: Ամաչում են: Իրենց վատ են զգում, երբ մեկ ուրիշին նեղություն են տալիս: Բայց կան նաև այնպիսիները, որոնք օր ու գիշեր ծեծում են «Ամարասի» դռները, օգնություն խնդրում, թեև իրե՛նք կարող են տասնյակների օգնել: Այդպիսի մարդիկ էլ կան: Նրանք շատ են բարդացնում մեր գործը:

Մարդիկ շատ քիչ բան գիտեն մեր գործունեության մասին: Դա, թերևս, նաև մեր մեղքն է: Այսուհետ մենք թերթի յուրաքանչյուր համարում մանրամասն կտեղեկացնենք մեր աշխատանքի մասին: Մեր ուժերը սահմանափակ են, և մենք շատ բան չենք հասցնում: Դատեցեք ինքներդ՝ կարո՞ղ են 15-20 հոգի ուսել այդ բարդ գործը, ի զորու լինել լուծելու բոլոր պրոբլեմները: Օգնեցեք մեզ գոնե ամենակարիքավորներին գտնելու համար: Թե չէ մենք դռնեդուռ ենք ընկնում և անհարկի ժամանակ վատնում: Իսկ մենք էլ մեր հերթին ամեն ինչ կանենք բարեգործական միության հետ կապված հույսերն արդարացնելու համար:

ՍՈՒՍԱՆՆԱ ԲԱԼԱՅԱՆ
Միության ակտիվիստ